

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **I. P.**, st. příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.04.2015, č.j. MV-170447-3/SO-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 06.11.2014, č.j. OAM-37745-17/DP (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem podnikání, neboť v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování v řízení.

Žalobce je státní příslušník Ukrajiny. Na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 13.09.2012 do 12.09.2014. Dne 27.08.2014 podal prostřednictvím zmocněného zástupce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to dle ustanovení § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

K žádosti nepředložil všechny zákonem požadované doklady, a proto byl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podané žádosti prostřednictvím Výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 01.09.2014, č.j. OAM-37745-4/DP-2014 (dále jen „Výzva“). Z obsahu Výzvy bylo zřejmé, že k žádosti nebyl doložen cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobce nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále, potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) o tom, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném a sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob, doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v předmětném dokladu. K odstranění vad žádosti byla žalobci poskytnuta lhůta 20 dnů od doručení Výzvy, přičemž byl současně i poučen o následcích nedoložení požadovaných náležitostí. Výzva byla zmocněnému zástupci žalobce doručena do datové schránky dne 03.09.2014. Dne 23.09.2014 žalobce doložil prostřednictvím zmocněného zástupce potvrzení OSSZ a finančního úřadu o bezdlužnosti, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2013, přehled předpisů plateb OSSZ za rok 2013, doklad o zajištění ubytování a potvrzení o výši skutečných nákladů na bydlení. Současně podal žádost o přerušení řízení do dne 23.10.2014, a to z důvodu doložení požadovaných náležitostí. Správní orgán I. stupně této žádosti prostřednictvím usnesení ze dne 29.09.2014, č.j. OAM-37745-10/DP-2014, v plném rozsahu vyhověl a řízení do 23.10.2014 přerušil. Dne 20.10.2014 doložil zmocněný zástupce žalobce cestovní doklad a správní orgán I. stupně pořídil jeho kopii. Po uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti správní orgán I. stupně pokračoval v přerušném řízení o žádosti. Dne 27.10.2014 žalobce u správního orgánu I. stupně předložil nový pas.

Dne 06.11.2014 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, podle něhož se řízení o žádosti žalobce zastavuje, protože nedoložil všechny zákonem stanovené náležitosti k žádosti, a to ani po výzvě správního orgánu I. stupně. Konkrétně nebyl doložen doklad o cestovním zdravotním pojištění a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno zmocněnému zástupce žalobce do datové schránky dne 10.11.2014 v 06:44 hod.

Dne 10.11.2014 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis zmocněného zástupce žalobce ze dne 10.11.2014 nazvaný „Doložení dokladů“, ve kterém bylo uvedeno, že k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dokládá žalobce cestovní zdravotní pojištění s dokladem o zaplacení, které bylo přílohou předmětného podání.

Dne 24.11.2014 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo dne 16.12.2014 doplněno. V tomto odvolání uvedl, že se dne 27.10.2014 opětovně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně z důvodu oznámení vystavení nového cestovního dokladu, přičemž dále předložil doklad o cestovním zdravotním pojištění s platností od 20.03.2015 do 19.03.2017. Správní orgán I. stupně měl z jiného vedeného řízení dále k dispozici doklad o cestovním zdravotním pojištění s platností do 19.03.2015. Dne 10.11.2014 zmocněný zástupce žalobce z opatrnosti zaslal správnímu orgánu I. stupně doklad o cestovním zdravotním pojištění i s dokladem o zaplacení pojištění. Téhož dne mu poté bylo doručení prvostupňové rozhodnutí. Do doby rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy žalobce vady žádosti odstranil.

Žalovaná odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí napadeným rozhodnutím zamítla. Dle ní z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce dne 27.10.2014 doložil správnímu orgánu I. stupně doklad o cestovním zdravotním pojištění. Doklad měl přitom doložit bez ohledu na to, zda tyto doklady předložil v předchozím správním řízení. Doklad o cestovním zdravotním pojištění tedy dodal až v rámci odvolacího řízení, přičemž neuvedl důvody, které by mu bránily ve včasné podání těchto dokladů. S ohledem na zásadu koncentrace proto k dokladu nepřihlédla.

II.

Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě konstatoval, že v rámci odvolání předložil žalované doklad o cestovním zdravotním pojištění, které rovněž dne 10.11.2014 zaslal správnímu orgánu I. stupně. Jednalo se přitom o stejný den, kdy bylo jeho právnímu zástupci doručeno prostřednictvím datové schránky prvostupňové rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná doložený doklad nepovažovala za skutečnost či důkaz ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, a to s odkazem na zásadu koncentrace opřenou o Komentář ke správnímu řádu II. vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D. V tomto komentáři je však ve vztahu k otázce zásady koncentrace řízení a možnosti uplatnění nových skutečností či důkazů v rámci odvolacího řízení uvedeno následující: *„Přinejmenším v řízení o žádosti s jedním účastníkem by měl odvolací orgán rozhodnutí orgánu prvního stupně na základě žadatelem nově uplatněných skutečností změnit tak, že žádosti vyhoví, pokud to budou nové skutečnosti umožňovat. Tato konstrukce vychází mj. i ze zásady hospodárnosti řízení.“* Žalovaná tak v rámci svého uvažování použila pouze tu výkladovou část komentáře k ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, která však směřovala vůči řízením s více účastníky, přičemž naopak opominula uvedenou ve vztahu k žádostem jediného účastníka řízení. Tato část výkladu však byla pro žalobce při hodnocení jím předložené náležitosti v odvolacím řízení příznivější. Na hodnocení zásady koncentrace řízení v rámci odvolacího řízení žalovaná užila nepřiléhavý výklad předmětného ustanovení, což vedlo k nesprávnému právnímu posouzení.

Z výše uvedeného důvodu žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná především odkázala na napadené rozhodnutí. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván prostřednictvím Výzvy k odstranění vad žádosti a současně byl upozorněn na negativní následky nedoložení požadovaných náležitostí žádosti spočívající v zastavení správního řízení dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dle žalované je vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání samotném nebo v průběhu odvolacího řízení skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení v prvním stupni a mohl je tak uplatnit. V řízeních zahajovaných na návrh je zásada koncentrace řízení plně na místě, neboť je v zájmu žadatele, aby předložil správnímu orgánu všechny potřebné doklady. Nemožnost předkládat nové skutečnosti v odvolání je důsledkem nedostatečného poskytování součinnosti žalobce správnímu orgánu I. stupně. Zásada hospodárnosti řízení se uplatní pouze v řízení, kde datum podání žádosti nemá právní význam. V takových případech žadateli nic nebrání v opakovaném podání téže žádosti s doplněnými náležitostmi, které by správní orgán následně vyhověl. V zákoně o pobytu cizinců má datum podání žádosti právní význam, a proto se nemůže uplatnit výše uvedený výklad. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015.

Žalovaná tak v závěru svého vyjádření navrhla žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Krajský soud přezkoumal námitku žalobce, že žalovaná věc nesprávně posoudila s ohledem na uplatnění zásady koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu.

Zásada koncentrace řízení je vyjádřena v ustanovení 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno činit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Na základě tohoto ustanovení má dojít ke zrychlení správního řízení a zabránění jeho průtahům, jinými slovy má dojít k zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí.

Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně patřičnou součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008-15, ze dne 04.11.2009, č.j. 2 As 17/2009 – 60, či ze dne 08.11.2016, č.j. 5 Azs 115/2016-34).

Žalobci lze přisvědčit v jeho tvrzení, že zásada koncentrace řízení není neomezená a v určitých řízeních může být prolomena dalšími zásadami uvedenými zejména v ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Takové prolomení je typické například v řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 27.11.2012, č.j. 1 As 136/2012 - 23) s ohledem na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ustálená judikatura v těchto případech zastává názor, že jde o řízení, v němž obviněný z přestupku čelí trestnímu obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Principy správního řízení je pak nutné konfrontovat s principy vztahujícími se k trestnímu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.11.2012, č.j. 1 As 114/2012-27). Koncentrační zásada se neuplatní obecně taktéž v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, k čemuž se vyjádřil Nejvyšší správní soud mj. ve svém rozhodnutí ze dne 07.04.2011, č.j. 5 As 7/2011-48, ve kterém bylo uvedeno: „*Ustanovení § 82 odst. 4 prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu.*“

Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se však v nyní řešeném případě nemůže uplatnit. V projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce a správní řízení tedy nebylo zahajováno z moci úřední. V řízení rovněž nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání, nýbrž o tom, zda bude žalobci prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání či nikoliv. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu poté vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.11.2009, č.j. 2 As 17/2009-60). K uplatňování této zásady běžně dochází taktéž v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se v těchto případech žádné výjimky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 04.11.2015, č.j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 03.03.2016, č.j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29.08.2016, č.j. 7 Azs 99/2016, či ze dne 19.01.2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48). Nelze se tedy ztotožnit ani s argumentací žalobce, že projevem principu hospodárnosti řízení by byla změna prvostupňového rozhodnutí vydaného v řízení o této žádosti, a to po doplnění všech nezbytných náležitostí. Žalobce zde odkazoval na skutečnost, že byl jediným účastníkem řízení a tudíž by změnou prvostupňového rozhodnutí nedošlo k žádnému zásahu do práv a oprávněných zájmů dalších osob. Sama skutečnost, že jediným účastníkem správního řízení je žadatel o prodloužení dlouhodobého pobytu (žalobce), a proto se rozhodnutí nedotkne práv jiných subjektů, nemůže mít za následek to, že správní orgán nebude respektovat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Zásada koncentrace řízení se vztahuje i na posuzovanou věc.

Krajský soud dále shrnuje, že k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu musí žadatel připojit všechny náležitosti dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 2 a ustanovením § 46 odst. 7 s odkazem na ustanovení § 31 odst. 1 písm. a), d) zákona o pobytu cizinců, mezi které mj. patří i doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Tento doklad je tedy nezbytnou náležitostí žádosti o vydání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

Zdejší soud se plně ztotožňuje se závěry žalované, že v souladu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by mu bránily v předložení požadovaných dokladů dříve než v odvolacím řízení, přičemž je neuvádí a neprokazuje ani v žalobě. Správním orgánem I. stupně byl žalobce prostřednictvím Výzvy upozorněn na skutečnost, že jeho žádost trpí podstatnými vadami. Byl současně vyzván, aby zákonem předepsané náležitosti doplnil ve stanovené lhůtě. Jednalo se přitom o celkem osm dokladů, jež bylo potřeba doplnit. Byl rovněž poučen, že v případě, kdy ve lhůtě požadované doklady nepředloží, budou tyto vady žádosti spočívající v chybějících náležitostech důvodem pro zastavení řízení. Správní orgány I. stupně nejenom odkázal na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale rovněž srozumitelně a jasně poučil žalobce o tom, jaké náležitosti musí požadované doklady splňovat. Lze rovněž poukázat na skutečnost, že správní orgán I. stupně následně plně vyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení o celý měsíc za účelem doložení požadovaných náležitostí. Správní orgán I. stupně žalobci poskytl dostatek času k zajištění všech vyžadovaných dokladů. Do data 23.10.2014 (tedy do data požadovaného žalobcem samotným) však předložil správnímu orgánu I. stupně z celkem osmi chybějících dokladů pouze šest, přičemž doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o jeho zaplacení ani v jím požadované lhůtě nedoložil. Právě tato skutečnost byla důvodem pro zastavení řízení, neboť v době vydání rozhodnutí o zastavení neměl správní orgán I. stupně v důsledku nesplnění výzvy ze strany žalobce dostatečné zákonem dané podklady pro to, aby mohl v řízení o podané žádosti rozhodnout meritorně. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu totiž stanoví, že *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*. Taková situace nastala právě v důsledku konání, či spíše nekonání, žalobce, a proto bylo na místě řízení dle citovaného ustanovení zastavit.

Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, přičemž doklad o cestovním pojištění zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 10.11.2014, tedy ve stejný den, kdy bylo jeho právnímu zástupci doručeno prostřednictvím datové schránky prvostupňové rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo jeho zmocněnci doručeno v 06:44 hod, přičemž požadované doklady zaslal téhož dne až v 12:36 hod prostřednictvím přípisu nazvaného jako „Doložení dokladů“. Z žalobcem doložených tiskopisů (doklady o cestovním zdravotním pojištění) je dále zjištělné, že k jejich sjednání došlo rovněž v den doručení prvostupňového rozhodnutí, tedy dne 10.11.2014, avšak až v 08:11 hod a v 08:13 hod, tj. prokazatelně v době po doručení prvostupňového rozhodnutí jeho zmocněnci. Doklady tedy byly žalobcem opatřeny a správnímu orgánu I. stupně zaslány až poté, co správní orgán I. stupně z důvodu nevyhovění výzvě řízení zastavil. Lze tedy uzavřít, že žalobce vady žádosti do vydání prvostupňového rozhodnutí neodstraní, ačkoliv mu k tomu byla stanovena dostatečně dlouhá lhůta.

Soud ani ze správního spisu a ani z žalobních tvrzení nezjistil, že by žalobce bez své viny nemohl požadované cestovní zdravotní pojištění sjednat ve stanovené lhůtě a tyto doklady následně předložit. Žalobce tedy žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily v předložení těchto dokladů, netvrdil. Pro úplnost krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.11.2009, č.j. 2 As 17/2009-60, dle něhož „(...)smyslem

tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“

Žalovaná proto nepochybila, pokud s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu k předloženým dokladům nepřihlédla a s ohledem na zásadu koncentrace řízení hodnotila stav v době vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy žalobce nedoložil veškeré požadované doklady. Neposkytl-li žalobce správnímu orgánu I. stupně dostatečnou součinnost, což se následně pokoušel „dohnat“ až v řízení odvolacím, je jeho současná situace pouze důsledkem jeho vlastní nečinnosti, kterou nelze považovat za skutečnost bránící mu v doložení dokladů v řízení před správním orgánem I. stupně.

Krajský soud podotýká, že každý cizinec, který chce pobývat na území ČR, má povinnost zajistit si k tomu právní titul. Žalobce však vlastní vinou zůstal v řízení o žádosti nečinný, co do včasného doložení všech požadovaných náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Aplikace zásady koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu v takovém případě není zbytečným formalismem. S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu a jejímu postupu nelze cokoliv vytknout.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu